

ישראל שמאגד גוף יצאה ברכות ונארך שבורבב ואשען יתירה נצפתן דיבור שיוזק קבלו והורד בצל שעודה להזדהו בו מזם והזהה אותו (עמ' ۶۷)

כפי המתורה שבעשתיים (ויהי)
(אדו"ר נב)

יג. איזה אפשר לאדם להפוך מרובות הלאות, ואיזה אפשר לכטת ישראל להפוך מצור ישעה או ר' אליהו ישראל. אבל איזה האפשרות הזאת, החולצת ומופיעת בכל הדורות, יש בה הכרה טבעי, שאיןנו נזון ממקום לבירור הדעת לגלות את בעולתה. על כן באים ימים שתזרמה נפולת על האדם. והפרצופים גנסרים זה מהז עד שהפירות הגמור נעשה אפזרי, ובכללות התדרומה במקום צלע מחוורה, חיבור טבאי ובגב, זעמת תפארת אדים בכליל הדורה, שהבהירה השכלית מכרת לטריאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשורי, והpollוט מתכונן בחופעת חיים וחולדות קיימות עדי עד. האפשרויות לדבר בגבהתה, על דבר שמה, על דבר כפירתן על דבר פירושים מוחלטים. הן תולזותיה של הנסירה, המביאה לידי ההתחזרות הגמדרה, הזרירית והחספית. מכמשח חתן על כליה ישיט עלייך אלהי". החזון מתגלה ביחסה של התורה אל האמונה שהחיבור הטבעי הולך ומתרدد ע"י הנסירה המתגדמתית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבניין המביא לאחדות משוכלתת, ותורה חזותית.

ויה, וככּו בניך למותי ד' ורב שלום בניך.

הרי עיון שמסתור מאוורי משואהו זו הוא שהקשר האמתי של האדם לשני
באותר, קיים בבסיס שבקשר בין הנברא לבודה⁴², אך קשור זה בלתי-
אפשרי ישירות בהסתורail בעולם הזה, כי במנן התגלותו של הבורא, אין
לאדם חופש בחירות⁴³ מוטלת הזכותบำה שמוענק לך⁴⁴.
לכן הבורא מסתור לכל אורך ההיסטוריה⁴⁵, והיחס אליו ייגרם וודק
הקשר שבין נברא אחד למשנהו.

ט' ה'ב'ג'ר'

בריהה בריהה

נוצר שלישי, שמרכו הבראה, ותחזקי שתי בריאות. אותן בריאות, אותן בני אדם, הם בתחרויות, כי כל אחד מהם מקבל את הכל. כל אחד מהם צריך לזכיר וללמוד להכיר בבריאות והארהה הנמצאת בעולמו, ודרך הגביהה והארהה להעצבן אום ואבון לנצח.

למעשה כל מפונש והוא מפונש עם האהר. בכל ים, בכל רוגע, אן בוהרים במשוואות-דאחוול אם זו עם נתג האוטופטים, או חזור, או פקץ הבנק או השכן, בכל פונישה עם האהר יש לנו מפונש עם הבורא. בדרך כלל אין מדעת לך, אבל בכל מפונש כזה עם אדם אחר, האות הוא זה שעדיף במבחן. ומאוחר יותר תיזכרו של ה"איתויזט" המוטריה הזה קיימת תמיד השאלה: כיצד מתנתנו ואדים עם האזר כראוי לחתוגנותו בימי הבורא. הכל קורה כאיל הקב"ה ורואה בלבדין אך מותנוגנים עם ואחריהם כדי לדעתם מה זאת יכול להחמן אותו אליך, לעולם ואמריהם. וזה הסיבה שבשבועה המוטריה מתקיימת בתורה משקל עזם". זו לא רק בעיה של נימוסים⁴⁴, ולא רק בעיה של תיפקד בתורה ושל תורה ושל התורה, זו בעיה מטאфизית בסיסית הקשורה במתנות הקשד שלנו עם הבורא שיבר אנטון.

שנ' פורקם יוציאים מאד בתרזה מתייחסים למשואת ואזהות;
א. "וַיָּהִי בְּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וּבְבֵין נְפֶשׁ וּבְכָל
עַמּוֹדָן",

ב' "ואהבת לרעך כמוך, אגִיךְ הַיְיָ" (ויקרא י"ט, י"ט).
הamilah "אתבה" מופיעה פעמיים בפירושים אלל. בחדום לאל "ואהבת אתך", וביחס לאדם "ואהבת לרעך". מה ההבדל והסודี้ בסוגי האתבות
בפירוש וראשון מופיעות המילה "אהובה" עם תוספת מילה "אות". כפי
שכבר ציינו בתקופהerior ואלה מילים נארכו על-ידי המילים
הנ"ל.

אמר ר' בא אמר עפ"כ והדור קבלוה בידי אחשווש. היטורו הטבעי שב考וועה בעומק הטעקה במשתנת של ישראל, אין מניה את היטור של הבחירה החפשית בכל מילאה. ומזה עמו וגליל אבדותינו על הר סיני, אוורות התמים כבושים שב考חשות מתגברות והולכים בגלי, והותקן החפשי של בחירות האדם דרת ויא בזורה עלמה, עד אשר רון בחששות רוח טעים של שכבות האה, אשר לצזרא ועיז'ו מיסדו, היה אפשר לצאת אל הפעול מין תואר של גורוד בישראל. ומפני האיש הגובל שהוכחה לסתוכן עד כדי העמדת הבחירה החפשית כבש כל ישר, וזה הצורך של יצירא ועיז'ו להיות מרווחה כיב בעמ' מהן. הדרידות הכליליות נכוו אח'יך החולתה וכיה להאהטה של טכנייה דקדצת. ואחרו טרקרו הנפלות המאותרו של השתמיות הצלם מתנאות כסעהו של אותו רסצ', כל אותן התוכניות הורות שההדרו בישראל. האפלה לאחור על הקוזשה הטבעית, גינויו אורחה במתחזואה של הנטמה. לי' תלגלוות בהופעתה כהה. וזה גוופה הירגה עצת ד' עמוקה, כדי שתהייה אפשרה הבחירה החקולה לאכאמ אל הפועל בפרטלה. וזה גנטה אח'יך לוטבה אח'רי רוכבה שכאה צי' גוירחו של המן, שהונח מקט לפעולה בתרירין, הכאה רערעה חפשית שבגשמה, פעלול את פועלנה, וכן נתקיים בפועל. בחר אויסטור כה, בהזאה מן הכה אל הפועל בתוכנן רצוני, סטייך בו קיים לkeys את זהה נאן, אשר מני או היה בתוכונה טל קבלה צבאית, חטיבה של הורותיו הנה, שאין בה מילוי היטור של חופש חמץ, וכך עקיימו מה שסקכלו כבר.

אם כן מתי המשמעות ל"אהוב" את גבורה? ראשית יש לתבין את מהות המושג "אהובה", "אהובת" במשמעות שווה שלוש עשרה. אהבה טبيعית נמשכת בדרך כלל הלווק ושוגן, פעמיים "אהובה", במשמעות שווה עשרים ושש, שהוא סטמו של הקודש ברוך הוא בשמות המפורטים (....).

לכן אהבה אסוציאטיבית בין אדם לברוא מבכת באורה מושלמת את משוויאת האחווה שэмפליהה. צבונאזר שבר ווּרְדָה ר' ווּרְדָה לְוּרְדָה.

ויאל' לגבי אהבת אדם לולתו, נאמר "ואהבת לרעך", ולא נאמר אהבת את רעך, כי אם לערך, בשבילי רעך. אהבה זו געשית בברך רעך, מאחריו "הרעך", "האתרי", "החולות" מסתור צלט אליהם ואהבת הי' געשית דדרך. כשוגרים לנצח פטוק והוא שוכחים, בדרך כלל, לסייע. וואהבת לרעך כמוך, אני הי''. אין משפטות לפטוק ללא סופו. "ואהבת לרעך כמוך" - למה? כי "אני הי'" המתגלה ומסתור מארח רעך. רק דוד "ואהבת לרעך", אתה יכול להגיד לרגע "ואהבת את הי' אלקיין", שזו המשימה המוטלת על האדם.

לענין סלי מטבח על חיבור
רכזון אוישת הרכזון אל החבוז (מל' ז)
ובה הרכזון לא כולל כבבון מל דברו עצמאי
תעלון כלר מטבחתו בזיהק מל דברו

(۱۴۰۸، ۲)

מפנייך צוית י' פ' ה' ו' ו' ג' מוגמרת במלצת יהודת נוכחות
ונון פסח נדרך י' פ' ג' מ' ג' מוגמרת במלצת יהודת נוכחות

של ישאל באלו סוף לווע של צבינה-שלאה טקסט אונטיל קדאש:
 (ט'גנוי נא:)

ג. בכל אחד ואחד מישראל, מגדול ועד קטן, או ראלתים חיים ביפעת קודש בודר ומאהר, והסתור לווע של ישראל טילו סטור לווע של שכינה. שנאמר מוקש אדם ילו' קודש". הרמיין הריאת בתופען של כל אחד מישראל הופהא אלהית משוכלلت. תא תולדה של הניצוץ גנבואי, שהוא נמצא רק בשבייל ישראל. (אוירם י-ט)

ר' זקן כי זהה שמע
כל טיעא דאמלה אמר איקם טקע שכינה
דאחרא. (ר' זקן' גאג)

ב' י' אורה בר אבא אעכט ליבר
הארה גויהה טבללה לתמ' כהזה אוניהה בגבינה אמד לה לא סבר לה
ווקרא אמד לה עבורי לא איזוב זאדר ווייזה אמד לה עריהו אוניהה
ויז לאיש אמד לאט שקי איה בר שפרא קונה דער גערלע אוניהה
גענולס און דומין דע נס בער לה אוניסטאלן זאגער צפראן
אוניסטאלן גאנז אונס דער לה לא אוניסטאלן טפראן דער גערלע צפראן
אוניסטאלן גאנז אונס דער לה לא אוניסטאלן טפראן דער גערלע צפראן

וְלֹא יָמַר אֵלֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כִּי-בְּנֵינוּ בְּנֵינוּ וְלֹא
יָמַר אֵלֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כִּי-בְּנֵינוּ בְּנֵינוּ וְלֹא

የኢትዮጵያ ትኩረግ

(פומר עלה רענן כט)

בם' נזהה לאַגָּז? ינ' נזהה קידצ'ן ל' סעטיג' אַפְּקִינְכֶּלֶב מֵת מֵת עַל וְאַבְּגַעַת נְזַבֵּן כְּמֹה. וְסִין נְזַבֵּן כְּמֹה מִיכְאָלֶב
נְזַבֵּן וְזַבְּדִי זאַ פְּקִינְכֶּן חַפְּלָמִין זַבְּדִין מְפֻלָּתָן ל' גַּלְגָּלֶן. מל' ק' יְמָלֵךְ נְמָה מְלָה:

הרינו מקבל עליו מצות עשה של אהבת לרעך כמוך;

לא יאזרך

(ପ୍ରକାଶକ)

四

(ପ୍ରକାଶକଳେ)

61

81